

Evi Dekker

Stormachtig Berlijn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Evi Dekker
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © ToKRFT, W2XE9G / Alamy; © FinePic®, München
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0897 4
ISBN 978 94 027 6299 0 (e-book)
NUR 305
Eerste druk november 2021

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘Wat dacht je van schrootjes? Daar is toch niks mis mee?’

Suzanne zucht en leunt achterover in haar bureaustoel. Geërgerd kijkt ze naar de werktekeningen op de twee beeldschermen voor haar.

‘Ik weet het niet, hoor, Johan, maar hoelang zijn we nu al bezig met deze plannen?’

Het duurt even voordat er antwoord komt uit de luidspreker op haar bureau.

‘Bijna twee maanden, Suzanne, maar ik dacht...’

‘Je hebt mij ingehuurd voor het denkwerk,’ onderbreekt ze hem.

Haar toon is vinniger dan ze bedoelde, maar ze doet geen moeite om haar ongeduld te verbergen.

‘Wat ik vind, Johan, is dit: als je er toch een bruin café van wilt maken, dan had je dus niet naar mij moeten komen. Je weet waar Indisign voor staat.’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat, maar...’

‘Dan stel ik voor dat je eerst beslist wat je eigenlijk wilt: een Engelse pub waar mensen uit de buurt koffie komen drinken, of een tent met klasse, waar jongeren uit de wijde omgeving graag een cocktail komen bestellen. De keus is aan jou.’

‘Doe nou niet zo lullig, Suzanne. Hier hebben we het toch over gehad? Natuurlijk wil ik een stijluupgrade voor De Koperen Ballons: dat grand café-idee zie ik helemaal zitten. Maar ik moet eerlijk zeggen dat jouw ontwerpen me een beetje koel en afstandelijk overkomen. Een café mag toch ook wel een beetje gezellig zijn?’

Suzanne haalt diep adem en kijkt strak naar de speaker. Ze dwingt zichzelf tot tien te tellen voordat ze antwoordt.

‘Ik zal niet zeggen dat gezellig een vies woord is, Johan. Maar gezelligheid in de klassieke betekenis wordt overschat.’

‘Ach, kom nou! Ik...’

Ze gaat meedogenloos verder: ‘Wat jij niet schijnt te willen begrijpen, Johan, is dat jullie gaan investeren in een remake van je zaak. En dat jouw prioriteit nummer één zou moeten zijn dat je straks een grand café hebt waar klanten komen die iets te besteden hebben. Millennials, jonge mensen met goede banen, die bereid zijn stevig te betalen voor kwalitatief goed eten en drinken. Zo’n publiek wil een mooi strakke vormgeving zien, daardoor voelen ze zich vanzelf beter en staan ze automatisch te popelen om hun bankpas te trekken.’

Ze ziet dat Niels binnenkomt en zijn hand naar haar opsteekt. Bij de deur van haar kantoor gebaart hij of ze koffie wil.

Suzanne knikt.

‘Ik weet het niet,’ klinkt het uit de luidspreker. ‘Misschien moet ik toch nog even overleggen met mijn compagnon.’

‘Dat lijkt me verstandig. Ik hoor wel van je als je eruit bent. Dag!’

Zonder op zijn antwoord te wachten verbreekt ze de verbinding. De werktekeningen op de beide beeldschermen klikt ze met geïrriteerde bewegingen weg.

Niels komt binnen met een kopje espresso, dat hij naast het toetsenbord op haar bureau zet.

‘Was dat Johan van den Berg?’

Ze knikt en kijkt betekenisvol naar de grote klok bij de deur. Het is kwart over negen geweest. Hij is laat. Zoals vrijwel elke dag deze week. Maar ze zegt er niets van.

‘Ja, dat was Johan van den Berg. Alweer.’

Niels grinnikt.

‘Volgens mij is hij niet zo enthousiast over je voorstellen.’

‘Nee, begrijp jij dat nou?’

Ze staat op en loopt naar de muur met foto’s van succesvolle Indesign-projecten van de afgelopen jaren.

‘Dit is wat we doen!’ zegt ze kwaad. ‘Dat weet iedereen! En anders kunnen ze het zien op onze site!’

‘Ik weet het,’ antwoordt Niels laconiek. ‘Daar hoeft je mij niet van te overtuigen. Maar wat wilde hij nu voor De Koperen Ballons?’

‘Schrootjes!’

De verontwaardiging spat van haar gezicht.

Niels schiet in de lach.

‘Dan had ik gezegd: probeer het eens bij onze collega’s van Outside Your Inside,’ oppert hij.

‘Die hebben al genoeg klandizie,’ reageert ze grimmig. ‘En bovendien had hij dat dan moeten bedenken voordat hij mij die plannen liet maken.’

‘Kan ik iets doen? Ik wil wel met Johan gaan praten om te kijken wat er mogelijk is.’

‘Nee, ik regel het zelf wel.’

Ze pakt het kopje espresso van haar bureau en gaat voor het raam staan.

Niels haalt zijn schouders op en loopt haar werkkamer uit.

Suzanne wil nog niets tegen hem zeggen, maar bedenkt zich. Het stormt nog in haar hoofd. Dus draait ze zich weer naar het raam. De aanblik van het bedrijventerrein en de weilanden daarachter kalmeert haar, zoals altijd.

Nadat ze de hele verdere ochtend heeft besteed aan mails, telefoontjes en het bijwerken van ontwerpen, pakt Suzanne haar tas en haar jas. Ze loopt naar de centrale kantoorruimte, waar Niels aan zijn bureau zit te werken.

‘Ik ben nog even naar Demolcontrol,’ meldt ze. ‘En ik neem het busje mee.’

Niels kijkt op.

‘Het busje? Is er iets mis met de Tesla?’

‘Nee, dat niet, maar die heb ik straks volledig opgeladen nodig.’

‘O, ga je weg? Ik had gehoopt dat wij...’

Omdat hij zo teleurgesteld kijkt, glimlacht ze vriendelijk.

‘Nee, joh. Derde weekend van de maand, dus Berlijn. Dat zou jij moeten weten. Jij houdt mijn agenda bij.’

Hij trekt een mismoedige glimlach.

‘Oké. Nou, mocht ik je straks niet meer zien: veel plezier, Suus. En tot maandag.’

‘Ja, tot maandag,’ antwoordt Suzanne.

Bij de deur draait ze zich om.

‘Jij zorgt wel voor de kat, toch? Ook al had je er niet aan gedacht.’

‘Ja, natuurlijk.’

Ze blaast hem een kushandje toe en vertrekt.

In de garage onder het kantoorgebouw loopt ze eerst naar de Tesla. Het opladen schiet al op, ziet ze.

Haar tas met de laptop zet ze in de achterbak. Daar haalt ze meteen een paar sportschoenen uit. Leunend tegen de auto verruilt ze haar pumps voor de Nike's. De pumps gaan ook in de kofferbak.

Daarna loopt ze naar het gifgroene busje waarop met grote gele letters 'Indisign Bedrijfsinrichting' staat. Ze drukt op het knopje van haar sleutel en de autolampen beginnen als begroeting te knipperen. Opgewekt stapt ze in en start de dieselbus. Straks lekker naar Berlijn. Maar nu eerst nog even de week afsluiten bij Arie. Altijd leuk.

Bij een lunchroom in de winkelstraat om de hoek haalt ze een aantal flesjes bronwater en een paar broodjes, waaraan ze meteen begint.

Al rijdend probeert ze acceptabele muziek te vinden. Dat is altijd zo: als Niels met de bus heeft gereden, zijn haar favoriete radiozenders ineens nergens meer te bekennen. Iets met FM en middengolf, heeft hij haar al tien keer uitgelegd, maar ze heeft geen zin zich daarin te verdiepen. In haar Tesla heeft ze zulke problemen niet, want daarin gaat alles digitaal. Daarin kan ze moeiteloos oproepen wat ze wil, terwijl ze hier een beetje aan een knop moet gaan zitten draaien. Hoog tijd dat het busje vervangen wordt, dan is ze tenminste van die ouwe zoi af.

Als ze de moed al bijna heeft opgegeven, vindt ze Penguin Radio. Niet zo lekker als IndiexL, maar goed genoeg. Ze draait de volumeknop ver open, waardoor de cabine zich vult met muziek. Hard en vals meefluitend met een nummer van Sufjan Stevens draait ze tien minuten later het immense opslagterrein van Demolcontrol op.

Zodra hij de dieselmotor hoort, komt Arie van den Bogaart het houten kantoorgebouwtje bij de ingang uit lopen. Grijnzend kijkt hij toe terwijl ze uitstapt.

‘Waarom hebben vrouwen hun muziek altijd zo hard aan staan?’ vraagt hij quasimopperend. ‘En dan ook nog zulke rotherrie. Kun je niet gewoon wat Nederlandstaligs draaien?’

Met haar handen diep in de zakken van haar jas loopt ze met hem mee het terrein op.

‘Ook goeiemiddag, Arie. Tja, ik dacht: ik zet maar een stukje muziek op, want die ouwe zal wel weer niks hebben.’

‘En dan kom je hier toch heen op een vrijdagmiddag?’ vraagt hij spottend. ‘Nee, mevrouwtje Smink, mij neem je niet in de maling. Jij komt me van mijn schatten afhelfen, zoals gebruikelijk.’

‘Als die schatten van jou een beetje betaalbaar zijn, zou ik daar inderdaad over kunnen denken.’

Vrolijk pratend lopen ze over de modderige paden. De eerste keer dat Suzanne hier kwam, was ze er niet op voorbereid en had ze haar kantoorscheenen aan. Arie had dat natuurlijk meteen in de gaten. Juist daarom nam hij haar mee naar de drassigste stukken van zijn opslagterrein. Maar ze had geen krimp gegeven. Dat wist hij te waarderen. Sindsdien is hij al meer dan tien jaar haar trouwste leverancier.

‘Natuurlijk heb ik weer het een en ander aan buizen en pijpen voor je,’ vertelt hij. ‘Plus de nodige bakstenen, wat tegelwerk en deur- en raamkozijnen. Maar ditmaal heb ik ook mooie hekken en rasters.’

‘Die zijn altijd welkom!’ reageert ze enthousiast.

‘Daar reken ik de afgesproken tarieven voor, natuurlijk.’

Hij blijft staan bij een truck met oplegger, ontgrendelt de achterdeuren en zwaait ze open.

Binnen in de vrachtwagen is het donker, maar daar blijkt Suzanne op te zijn voorbereid. Ze pakt een zaklamp uit haar tasje en schijnt naar binnen.

‘Mooi spul,’ zegt ze bewonderend. ‘Die fabrieksverlichting neem ik allemaal van je over.’

‘Alleen de hele lampen?’

‘Nee, doe ze allemaal maar. Van twee of drie kapotte is ook nog wel wat te maken. En wat is dat daarachterin?’

Hij kijkt waar ze schijnt.

‘Dat zijn stalen krukken uit een oude textielfabriek. Hebben jarenlang in een opslagplaats gestaan, die wij de afgelopen weken hebben mogen slopen. Maar daar heb ik eigenlijk al een klant voor.’

‘Ik geef je twee euro per kruk meer dan die klant.’

‘Maak er vijf van.’

‘Drie.’

‘Vier.’

Ze houdt hem haar uitgestoken hand voor en vraagt: ‘Drieënhalf?’

Hij knikt en schudt haar hand.

‘Mooie oogst,’ constateert ze tevreden. ‘Lever je het weer gewoon af bij onze bedrijfsloods?’

‘Natuurlijk,’ zegt hij. ‘Maar dat is nog niet alles, hoor.’

Ze kijkt hem verbaasd aan.

‘Loop maar even mee.’

Hij sluit de deuren van de truck af en gaat naar een gammel bouw-
werk dat eruitziet als een aftandse fietsenstalling.

Onder het afdak liggen honderden steigerbuizen, buiskoppelingen, traphekken en hangplateaus.

‘Wauw!’ roept Suzanne bewonderend.

Hij kijkt grijnzend toe hoe ze door haar knieën zakt en haar handen over de buizen laat gaan.

‘Goed spul, hè?’

Ze weten allebei dat Suzanne zojuist gezondigd heeft tegen een van haar vaste principes: bij inkopen nooit laten merken dat je enthousiast bent. Maar dit is gewoon te mooi.

‘Ik heb weleens gezien dat ze trapeuningen maken van die steigerbuizen,’ zegt Arie.

Ze knikt.

‘Leuningen, balustrades, traphekken, barstangen: ik kan ze bijna overal voor gebruiken. Ik koop ze allemaal van je.’

Er gaat een lepe trek over zijn gezicht.

‘Maar dan begrijp je natuurlijk wel dat ik hier geen gewone kiloprijs voor kan rekenen, toch?’

Ze grinnikt.

‘Dat zag ik al aankomen, ja. Als je het maar niet te gek maakt, ben ik akkoord.’

Hij haalt zijn schouders op en houdt zijn hoofd een beetje scheef.

‘Te gek maken doe ik het natuurlijk nooit. Want dan kom je niet meer terug. En dan word ik heel ongelukkig.’

Ze staat op en loopt met hem mee naar het kantoortje.

‘Heb je tijd voor een biertje?’ vraagt hij.

‘Doe maar een alcoholvrije,’ zegt ze. ‘Ik moet straks nog naar Berlijn.’

‘O, is het alweer die tijd van de maand?’

‘Zoiets moet je nooit vragen aan een dame,’ houdt ze hem voor.

‘Dat zei mijn ex ook al,’ antwoordt hij met een grimas.

Lachend gaan ze samen naar binnen, waar een paar mannen van de sloopploeg al aan het bier zitten.

‘*Mahlzeit*, heren!’ zegt Suzanne hartelijk.

Ze steken hun flesjes naar haar omhoog en maken plaats voor haar aan de lange houten tafel.

Veel later dan ze gepland had, vertrekt ze bij Demolcontrol. Ze moppert op zichzelf, omdat ze zich had voorgenomen om nog voor het einde van de avond in Berlijn aan te komen. Daar zal ze nu nog behoorlijk voor moeten doorrijden. Maar ja, bij Arie en zijn mannen ben je nu eenmaal nooit snel weg, dat had ze moeten weten.

Ze zet het busje in de parkeergarage en gooit de resterende broodjes en flesjes spa blauw op de voorbank van de Tesla. Meteen controleert ze de achterbak: haar jas, haar koffer, haar pumps, de tas met de laptop. *She's good to go.*

Toch loopt ze nog even naar boven. De lampen van het kantoor zijn uit, dus Niels is al weg. Ze kijkt op haar mobiel: het is nog niet eens halfvier.

Daar moet ze hem echt op aanspreken, want dit mag ze niet laten gebeuren. Hij heeft lak aan zijn vaste werktijden. Dit kan echt niet.

Humeurig koppelt ze haar Tesla los van de oplader. Ze stapt in en zet al haar vaste Indie-playlist aan terwijl ze weggrijdt. Nog voordat ze op de snelweg richting Enschede zit, heeft ze de broodjes op.

Haar humeur verbetert met sprongen. Ze mag naar Berlijn! Het is altijd weer een eind rijden, maar dat is het waard.

Ze laat de tijd sneller gaan met een van haar vaste autospelletjes:

nummerbord aanvullen, iets wat ze vroeger al samen met haar broer Ronald deed, achter in de auto van haar ouders. Om een woord of woorden te maken van de medeklinkers op de nummerborden van andere auto's mag je alleen klinkers gebruiken.

Door de jaren heen is Suzanne er aardig bedreven in geworden, al zegt ze het zelf. ZP-BL, dat is een makkie: zeepbel. HX-RP: kan ze zo gauw niks van maken. Kijk daar: PR-DV. Wie komt er zo snel als zij op 'operadiva'? En die: TN-DF. Dat is 'tandefee', of is het 'tandenfee'? Dan komt ze een 'n' tekort. Nou ja, verder. RFG is natuurlijk 'refugee'. Of die daar: SX-VD. Eigenlijk te makkelijk, die zou Ronald ook direct gezien hebben: 'sexvideo', eitje!

Haar telefoon gaat over. Ze kijkt even naar het toestel, in de houder op het dashboard. 'Omamarie' ziet ze.

Toen de moeder van haar vader grootmoeder werd, had ze besloten dat ze niet simpelweg als 'oma' aangesproken wilde worden door haar kleinkinderen. Want zo heet hun grootmoeder van moederskant immers ook al. Omdat ze voor haar neefjes en nichtjes al jaren 'tante Marie' heette, had ze bepaald dat haar nieuwe aanspreekvorm 'Omamarie' moest worden, en die van haar man 'Opanico'. En daar heeft de derde generatie zich sindsdien volkomen vanzelfsprekend aan gehouden.

Meteen zet Suzanne haar muziek uit en neemt op.

'Goedemiddag, dame op leeftijd.'

'Een beetje beleefd, hè, jong wichtje.'

'Dat valt toch wel mee? Ik ben al 29.'

'En nog altijd vrijgezel, dus achterkleinkinderen, ho maar!'

'Daar klopt niks van, Omamarie. Bent u Ronalds kinderen soms al vergeten?'

'Natuurlijk ben ik Bas en Sofie niet vergeten, maar jij mag ook weleens bijdragen!'

Suzanne grinnikt.

‘En hoe is het vandaag met u?’

‘Ach, wat zal ik zeggen? Gezond maar mager, hè.’

‘Mager? Dat is nou niet bepaald het eerste woord dat bij me opkomt als ik aan u denk.’

‘Dat komt doordat je me al een tijd niet gezien hebt, kind. Het eten in deze inrichting is echt heel slecht.’

‘Ach, kom, Omamarie! Dat valt best mee. En u zit niet in een inrichting, maar in een seniorencomplex.’

‘Dat zou je ervan krijgen, ja! Een seniorencomplex! Elke dag alleen maar ouwe mensen om me heen, die tijdens het eten zitten te zeuren over hun ziektes en operaties.’

‘Maar er is toch ook een tafel waar niet over gezondheidsproblemen mag worden gepraat?’

‘Pff,’ doet Omamarie. ‘Die zit altijd al helemaal vol als ik beneden kom.’

‘Dan moet u eerder gaan.’

‘Heb je nog meer goede raad, soms? Daar was ik echt wel zelf op gekomen, hoor!’

Het gesprek valt stil.

‘Zo meteen ben ik bij de grensovergang,’ zegt Suzanne snel. ‘Daarom moet ik eraan denken: de vorige keer dat ik in Duitsland was, ben ik omgereden via Würzburg, waar een klant van me zit. Daar in de buurt kwam ik door het plaatsje Forchtenberg, en raad eens?’

‘Ik doe niet mee aan raadspelletjes. Zeg maar gewoon wat je te vertellen hebt.’

‘Oké, daar was een *Gasthaus* dat Bei Oma Marie heette.’

‘Dat heb je me allang verteld. Nog diezelfde dag dat je daar geweest bent.’

‘O, sorry hoor.’

‘Denk je soms dat ik dement word?’

‘Nee, maar ik dacht...’

‘Laat het denken maar aan de grote mensen over, meisje. Nou, ik ga weer ophangen, want ik moet me weer gaan bezighouden met al die belangrijke dingen die hier elke dag gebeuren.’

‘Is het soms bingomiddag?’ vraagt Suzanne.

‘Wijsneus,’ klinkt het antwoord.

Waarna de verbinding verbroken wordt.

Grijnzend zet Suzanne de muziek weer aan. Terwijl ze een flesje bronwater pakt, gaat haar telefoon opnieuw. Er staat ‘Mo’ op haar display.

Ze zet haar playlist uit en neemt op.

‘Hé, Mo. Heb je vanochtend mijn weekcijfers gekregen?’

‘Hoi. Ja, daar wilde ik het even over hebben. En vooral ook over de cijfers van Q3.’

‘Had je alles wat je nodig hebt voor dat derde kwartaal?’

‘Yep. We krijgen nog een stevige btw-aanslag. Bovendien weet je wat ik je gezegd heb, hè? Je laat echt geld liggen.’

Suzanne zucht.

‘Dat zeg je elke keer.’

‘Maar je luistert ook helemaal niet! Laat Mohammed maar lullen, denk jij. Die hoeft alleen maar de cijfers op een rijtje te zetten.’

‘Dat is niet waar, Mo, en dat weet je best.’

‘Ach, kom nou toch! Als je echt naar me luisterde, zou je de boel wel anders aanpakken. Nu koop je in als een groot bedrijf, verbreed je je markt als een groot bedrijf en maak je naam als een groot bedrijf, maar ben je in je bedrijfsvoering in feite een kleine zelfstandige.’

Suzanne zwijgt even voordat ze antwoordt.

‘Zie je wel?’ klinkt het aan de andere kant van de lijn. ‘Laat Mohammed maar lullen!’

‘Nee, zo is het echt niet, Mo. Ik weet dat je vindt dat ik moet uit-

breiden. Maar dan wordt Indisign net als al die andere bureaus: dan zit ik straks alleen nog maar te vergaderen en met klanten te lunchen, terwijl ik mensen moet aannemen voor het werk dat ik zelf echt leuk vind.'

'Schiet nou toch op, Suzanne, zover is het nog lang niet! Maar nu laat je serieuze kansen voorbijgaan, die misschien wel nooit meer terugkomen.'

'Ik zal erover nadenken, Mo, dat beloof ik. Mail me die kwartaalcijfers maar vast toe.'

'Die heb je inmiddels al. Met mijn factuur.'

'Vanzelfsprekend. Prettig weekend!'

'Jij ook. Ga je nog iets leuks doen?'

'Berlijn.'

'O ja, het is alweer het derde weekend. Alles gaat veel te snel.'

'Nee, jij wordt oud, Mo.'

'Dit gesprek gaat de verkeerde kant op. Ik hoor wel wat je beslist. En ik spreek je nog.'

'Zoen.'

Ze heeft geen zin om nu na te denken over wat hij gezegd heeft. Mohammed Assaoui is een uitstekende accountant, die echt meedenkt met haar en Indisign. Maar hij gaat er wat haar betreft veel te makkelijk van uit dat een goedlopend bedrijf automatisch ook moet groeien.

En daar heeft ze echt helemaal geen zin in. Dan had ze net zo goed bij Woonstijlpartners kunnen blijven werken en daar op den duur een van de mede-eigenaars kunnen worden. Zoals Henk Steenbreek, haar voormalige directeur, diverse keren nadrukkelijk had voorgesteld. Helemaal toen ze aankondigde dat ze voor zichzelf ging beginnen, toen had hij haar zelfs direct een aandelenpakket aangeboden.

Zodra ze haar eigen bedrijf had opgezet, huurde ze Mohammed

in als – toen nog – boekhouder. Hij had haar voor gek verklaard toen ze hem vertelde welk aanbod ze kort daarvoor had afgeslagen. Maar het was haar niet ontgaan dat hij tegelijkertijd met bewondering naar haar keek.

Ze zet haar telefoon uit en de muziek aan. Extra hard. De rest van het weekend wil ze niet bereikbaar zijn.